

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Rady 2002/11/WE⁽¹⁾ z dnia 14 lutego 2002 r. zmieniającej dyrektywę 68/193/EWG⁽²⁾ w sprawie obrotu wegetatywnym materiałem rozmnożeniowym winorośli i uchylającej dyrektywę 74/649/EWG (Dz.U. L 53 z dnia 23 lutego 2002 r., str. 20), a w każdym razie poprzez niepowiadomienie o nich Komisji, Republika Włoska uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z treści art. 3 wymienionej wyżej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do wprowadzenia w życie dyrektywy upłynął dnia 3 lutego 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 53 z 23.2.2002, str. 20.

⁽²⁾ Dz.U. L 93 z 17.4.1968, str. 15.

Skarga wniesiona dnia 16 listopada 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-478/04)

(2005/C 31/13)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 16 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Minasa Konstantinidisa i Giuseppe Bambarę, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Włoska:
 - a) nie przyjmując niezbędnych środków w celu zapewnienia, aby odpady niebezpieczne złożone na składowisku w Cà di Capri (Verona) były odzyskiwane lub unieszkodliwiane bez zagrażania zdrowiu ludzkiemu i bez stosowania procesów lub metod, które mogłyby szkodzić środowisku naturalnemu;
 - b) nie przyjmując niezbędnych środków, aby posiadacz odpadów złożonych na tym składowisku przekazał te odpady prywatnemu lub publicznemu punktowi zbierania odpadów lub przedsiębiorstwu, które wykonuje czynności wymienione w załącznikach II A lub II B dyrektywy lub aby je odzyskiwał lub unieszkodliwiał na własną rękę zgodnie z przepisami wspólnotowymi;

- c) nie przyjmując, w odniesieniu do tego składowiska, niezbędnych środków, aby w miejscu, gdzie odpady niebezpieczne są zwałowane (zrzucane), były one rejestrowane i identyfikowane oraz, aby nie mieszano różnych kategorii odpadów niebezpiecznych lub odpadów niebezpiecznych z odpadami innymi niż niebezpieczne.

uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 i 8 dyrektywy Rady 75/442/EWG⁽¹⁾ w sprawie odpadów, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 91/156/EWG⁽²⁾ oraz art. 2 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 91/689/EWG w sprawie odpadów niebezpiecznych;

- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja utrzymuje, że, ze względów przedstawionych w żądaniach skargi, Republika Włoska, w zakresie dotyczącym składowiska w Cà di Capri (Verona) uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy dyrektywy Rady 75/442/EWG, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 91/156/EWG i na mocy dyrektywy Rady 91/689/EWG.

⁽¹⁾ Dz.U. L 194 z 25.7.1975, str. 39.

⁽²⁾ Dz.U. L 78 z 26.3.1991, str. 32.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Østre Landsret z dnia 16 listopada 2004 r. w sprawie Laserdisken ApS przeciwko Kulturministeriet

(Sprawa C-479/04)

(2005/C 31/14)

(Język postępowania: duński)

W dniu 19 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Østre Landsret z dnia 16 listopada 2004 r. w sprawie Laserdisken ApS przeciwko Kulturministeriet.

Østre Landsret zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy art. 4 ust. 2 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾ z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym jest nieważny?